

886.7-1
3-84

Кетя Зоева

ОПОРНА ТОЧКА

Кета Зоева

ОПОРНА ТОЧКА

Поезия

© КЕТА ЗОЕВА, автор

ISBN 954-740-023-1

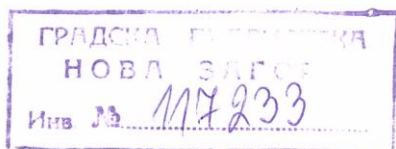

Издателство
"Литературен форум"
София, 2002

886,7-1
3-84

886,7-1

**Книгата се издава
с изключителното съдействие
на Общински съвет - гр. Нова Загора**

*И камъните воденични смилат всичко.
И всичко се превръща на звезди.
Г. Сеферис*

Годините - каруци селски -
вън топуркат.
Отиват някъде -
към Ючбунар или Карибите
(единствено Фортуна
знае точния адрес).
След тях остава прашна диря.

Горчив живот след тях остава.
И рани -
от битки реални и мними.
Годините топуркат
и отнасят
зърно и плява
към хамбарите
на хитрия мливар
в Отвъдното.
Затъват колелата им в калта.
Изсъхва пътят -
облаци от прах и папатаци.
Годините вървят -
мливарят чака.

Измислица

Нежно събуждане. Утрото
недоспали очи на герана
написква.
Леко докосване. Вятърът
птиче сборище
свиква в гората.
Тихо целуване. Мравка
годява сина си.
Излишна съм. В тази
клада от нежност
нямам сили да вляза.

СВЯТОСТ

Рисувам иконата
на своя обречен,
отречен,
препънат
живот.
И мълча. И не спя.
И храна не ми трябва.
Само вода от потока -
да сподави
жестоката жажда.
И спомен за теб -
за да има
ореолът
край лицето на светеца
оттеньк на нещо,
което не искам да губя.

Младежи, леки сакове
и бързи влакове.
Случайни решения.
В зори - целувка с морето.
Към тях "се пришивам",
набързо обувам сандалите,
отдавна в антрето забравени,
на внучето сака,
елека на внучката
грабвам
Да кажем, че тука
е краят на случката.

Вали

Натежавам.
От мисли, години и спомени.
Като капка гъждовна
ще падна
в клонка на крушата.
Ще измия праха
от предишните бури.
И наоколо ще светне -
от дъгата, която
ще мине през мен.

Възраст

Сега надълго си говорим
за кръстове и катафалки,
за болки в ставите,
в душите.
И спазваме диети и рецепти.
На вегетариански глас,
на пълни пости
подлагаме телата,
сетивата си.
И ампутираме
на всички чувства човките -
да не кълват уютното ни
безразличие.

На кроткото плашило
заприличали,
кълнем се само във стомаха си.
Накрая -
бурите премахнали,
заседнали в тинясало пристанище,
през всеки Божи ден
мърморим на децата си
да бъдат трезвомислещи
и хладни.
А вечер все сънуваме
върхарите на огъня,
запалин от бащите ни по Коледа.

Момиче на прозореца

Седи, като врабче
на перваза, изцяло във
сред тупкащия гъжд -
е мисълта му.
Самото то -
с измокрена душа.
Посягам, от гъжда и вятъра
да го запазя.
То се превръща
в мъничко зверче
и ме кълве!
Не виждаш ли -
капката кръв
върху ръката ми?

Цветница. С цветен прашец
бих поръсила
всяко чело,
по което светлеят следите
на трънен венец.

Бяла клонка над белия лист.
Бяло сияние в стаята влиза -
Да намери човека, когото
вчера изнесоха бавно от тук.

*„...грях ще легне на твоя праг...“
(Битие, 4: 7)*

Да е куче, разбирам -
гресировка и силна храна:
и ще мога над него
да бъда владетел.

Но грехът е безпльтен,
и невидим, и ням.
Как да действам тогава?
Той ме връзва и мами.

Аз със слепи очи се опитвам
да го хвана в катранната нощ.
Даже звук не издава,
но ликува, това си го знам.

Колко лесно бих станал безгрешен,
ако някой от вас съумее
да превърне греха ми във куче -
купих пръчка и силна храна.

Ако можех сега
да намеря опорната точка
(Архимед ще ми прости
задето плагиатствам),
не Земята -
себе си щях да преместя.

)
)

Ти така си предречен,
че където и да отидеш,
Раят ще бъде
все зад гърба ти.

)
)

По Владимир Башев

Приемам всички варианти,
от всички варианти ме е страх.
Светът бил имал нужда от таланти.
И все пак си живее най-добре
без тях.

Дядо ми умираше

затуй го лъжех,
че напролет
пак ще обработва
своята градинка.

Дъщеря ми -
русокоса вселена -
иска къса подстрижка:
все едно
да отнема
ореола на слънцето.

Трудно съхне прането -
вечер гъждът го окъпва,
сутрин го парва слана.
Старият комин оклюма:
сам-самичък,
без щъркелов крак.
Вино в бъчвите кипи.
Пагат ябълки
в тревата жълта.
Лястовички в клоните не спят.
Есен пристъпва на пръсти
по керемидите - стари са -
внимава есента,
ако ги счупи -
покривът ще плаче цяла зима.

Моят, твоят, неговият дял
във всеобщата суматоха
е всеизвестен:
точно един
човешки живот.

Това е:
луната плавно преминава
в друга фаза,
еленът преспокойно си пасе
пред пушечния изстрел на ловеца.
Човекът само
трескаво мечтае
за безсмъртие.

Жената бие кученце.
От ноздрите му капе кръв.
То плаче.
Четириногият му глас
из улчките на квартала скита:
извиква болка зад стомаха
и търси Покровителя
на гребните животни.

*„...че от всичките земни пристанища
само в моето има спасение.“*

От водите му кротки не бягай.
Тежка котва пусни, успокой се.
Благ мехлем все за старите рани
съм приготвил от билки упойни.
Уморена китара проплаква,
птича песен се носи отвсякъде,
младо слънце мъглите пропъди,
сляпо щастие слиза от влака.
На кокили се движи съдбата,
носи раница, пълна с тегоби;
ден след ден от тефтера отмята
безпристрастно,
без ласка, без злоба.

Тя при нас ще приседне на сладка
раздумка.

Ще я питаме нещо тогава;
опашкулена в пъстра приумица,
три оглозгани лешника
тук тя ще остави.

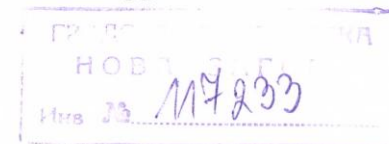
Ще помислим, че те са вълшебни
и надълго над трите желания
ще умуваме, драга, със тебе.

Ти ще искаш каляска от злато,
аз - отгледани врани коне.

И така - до зората, когато
ще съзрем всеизвестната истина:
няма смисъл да вярваме в чудото;
има само самотни пристанища,
във които самотни умираме.

От подножието на плешивия хълм

Отново
циганинът вещ
приготвя клинците ръждиви
и в Светостта Христова
ги забива.
Заплакват камъните
и къщите във земетръсен транс
потеглят -
да спасят човека.
(Бог може сам да се спаси.)
Небесното чело
от срам
се изчервява.

(Венецът от магарешки бодил
ще се погрижи за човешкото лице.)
Една прокиснала с оцет метафора
в краката на разпнатия лежи.
Една сконфузена метафора
остава -
на хоризонта линията пепелява.
Забито с четири пирона,
небето е икона
в тъмен параклис.
А петият пирон мирува
зад зъбите на стария ковач.

Съдържание

*** Годините - селски...	5
Измислица	7
Святост	8
*** Младежи, леки сакове...	9
*** По нестинарската пътека...	10
Част от Сватбата	11
Вали	12
Възраст	13
Момиче на прозореца	15
*** Цветница...	16
*** Бяла клонка...	17
*** Да е куче...	18
*** Ако можех сега...	20
*** Ти така си предречен...	21
*** Приемам всички варианти...	22
Дядо ми умираше	23
*** Дъщеря ми...	24
*** Трудно съхне прането...	25
С	26
Късно е	27
*** Моят, твоят, неговият дял...	28
*** Това е:...	29
*** Жената бие кученце...	30
*** От водите му кротки не бягай...	31
От подножието на плешивия хълм	32

Кета Зоева

ОПОРНА ТОЧКА

ПОЕЗИЯ

Първо издание

На корицата:

Емануела Цонева, „Рай II“, масло, 1999

Редактор: Стефан Добрев,

Предпечатна подготовка: Лиляна Михайлова

Коректор: Лора Султанова

Печат

Вулкан